

La forma de publicació de mi treball, no me permete desenvolupar més este tema, sobre el que tanto se ha escrit y tanto podria escribirse todavia. Para terminar reconozco con gusto que la generacion que crece, lleva gran ventaja á la que desaparece, y es de esperar que, en breve, será común el convencimiento de las ventajas de la instruccion, base fundamental de la prosperidad de las naciones.

FAS.

ÀNGELA

(DE EMILI DE MARCHI)

¡Pobre Angela!, Avuy hi visitat ta fossa mitj amagada entre l' herba y 'ls xiprés d' aquest solitari cementiri, ahont tu volgueres serhi enterrada. Penso ab tu després d' un any que n' ets morta, y 'ls ulls se m' omplan de llàgrimes, y sento com la dolor me punxa 'l cor. ¿Perqué haig de patir tant per una dona que sols hi vist cinch ó sis vegadas, á la qual pocas paraulas li he dit y encare aquestas tot tartamudejant y tremolant?

Havía vingut l' any passat á mon poble pera curar una terrible malaltia que donava á sa bellesa un no sé que de celest y espiritual. L' estiu era calorós, y la pobre li semblá tornar de mort á vida. Acompanyada d' una germana seva venia alguna que altre volta á veure als meus pares, y 'm recordo que admirava las nostres hermosas rosas d' istiu. Jo 'n vaig arrencar una, y tremolant un poch, li vaig oferir. Sonrigué dolcement, y anava pera posársela als cabells, quant la rosa quedá tota esflorada entre las sevas mans.

Quedá de moment com contrariada, després somogué 'l cap, y esforçantse encare en sonriure, ballotejá: Es lo nostre destí...

Va ser la última vegada que he sentit sa veu, y aquesta frase «es lo nostre destí» me quedá gravada 'l cor. Recordo lo que vaig sofrir, y no volguent que la gent conegués mon sofriment, vaig demanar permís pera reunir-me ab un meu company que 'n aquélla época vivia á la montanya. Va esser un pretext que m' ofería la ocasió de passar